

οὐ καλοὶ ἢ συγκυριζοῦσιν». Εἶναι μέγα εὐτύχημα διὰ πάντας τότε, νὰ ἐκλέξωσι τὸ συμφέρον ἢ τὴν καταδικὴν αὐτῶν, διότι δὲν ἔχουσιν εἰ ἄνθρωποι ἀεσομένην πρὸς ἁμαρτίαν, καθ' ὅσον ὁ Σατανᾶς ἔχει δευθῆ. Ἐν τῇ Χιλιετηρίδι ἡ γνώσις τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ ἔχει εἶναι πλήρης, καὶ ἡ πίστις ὀλιγοτέρα» (Αὐτόθ. Μάρτιος 1923 σελ. 77.) Τὰ ἔθνη δὲ τὰ ἡδὴ νεκρὰ ἐν τοῖς μνημείοις, ὁπόταν καὶ πάλιν ἀναχωτήσιν εἰς τὴν ζωὴν, ἔχουσιν ἀνάγκην τροφῆς ἐνδομυκτίας καὶ στεγάζεως. Καὶ ἐὰν ἡμεῖς τοῖς χορηγήσωμεν, τότε ἔχουσιν τὴν τελικὴν ἀμοιβήν.» (Αὐτόθ. Φεβρουάριος 1923 σελ. 54 ἑ.) Ἡ σωτηρία ἡ ἢ καταδικὴ αὐτῶν, ἔχει ἐπὶ αὐτῶν ἐὰν θέλωσι νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἢ ἄρα. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος οἱ ἀποδεχθέντες τὸν Χριστὸν ἔχουσιν ὡς αἰώνιαν κατοικίαν τὴν γῆν», (Αὐτόθ. Φεβρουάριος σελ. 54.) ὥστε ἡ βασιλεία αὕτη δὲν εἶναι πνευματικὴ, ἀλλ' ὀλική, ὅπως ἐδοξάζον καὶ εἰ ἀρχαῖοι Χιλιαστὰι («Ἐρμηνεία Κ. Διαθήκης Φαρμακίδου Τόμος Ζ' σελ. 401.)

2. Δεύτερος Θάνατος—ἐξόντωσις. «Ὅσοι δὲ, δὲν συμμορφώθησιν πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Θεοῦ θέλουσιν ἀποκοπῆ διὰ δευτέρου θανάτου κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος. Ὅστω παρεσάγουσιν ἕτερον διδάγμα κατὰ τὸ εἰκονικῶς σημειούμενον ὑπὸ τῆς Ἀποκαλύψεως (20, 6—14), τὸν δευτέρου θάνατον. Θεωροῦσι δὲ τὸν δευτέρου θάνατον, ὡς ἐντελὴ ἐξαγάνισιν τῶν ἁμαρτωλῶν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσι πλέον, προσάγοντες ἐκὰς κόρον τὸ χωρῖον (Ρωμ. 6, 23) «Τὰ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» καὶ ἄλλα (ἔβρα. 22—3) δι' ἄσχυρίζονται δὲ τοῦτο, διότι ἡ αἰώνιος τιμωρία εἶναι υπερβολικωτάτη δι' ὀλίγας ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς (Λόγος Φωτισθόρος Ἰανουάριος 1923, σελ. 39 β.)

Ἡ ψυχὴ θνητὴ. Ἡ ἰδέα περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι ἀληθὴς, δοξάζουσι, εἶναι «τατανικὴ εἰσήγησις» (Ρώδεργορδ «Ἡ Κίθ. τοῦ Θεοῦ» § 60.) κατὰ τὸ (Γενεσ. 3, 16—19) Ἐλήθη δὲ ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἐλλήνων, ὑπὸ τῶν «κατ' ὄνομα χριστιανῶν». Μάλιστα τὸ προφανές χωρῖον τὸ ἀνεκέρωτον εἰς τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ σώματος ἀποδίδουσι ἀνελικρινῶς εἰς τὴν ψυχὴν «Τότε δεῖ τὸ ἄθνητον τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν (Α. Κορ. 15, 53). Δι' ἄσχυρίζονται μάλιστα ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲν ἀποθάνη ἢ ἐκλείψη παντελῶς. Δι' ἀγωνίζονται παντοιοτρόπως ὅπως ἀποδείξωσιν, ὅτι ὁ ἄθνη σημαίνει ἐξαφανισμὸν, τὸν τάπον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναται νὰ δικαιολογήτωσι τὰ ἀδικησιολόγητα, περιπίπτουσι συχνὰ εἰς ἀντιφάσεις, διότι λέγουσιν ὅτι «εἰ ἄνθρωποι ἐν τῷ ἄθνη εὐρίσκονται ἐν ἀσυναισθήτῳ αἰχμαλωσίᾳ». (Λόγος Φωτισθόρος Φεβρ. 1923 σελ. 55α.)

4. Αἰώνιος κόλασις δὲν ὑπάρχει. Ἐντεῦθεν δὲ συνεπέως πρὸς τὸ τελευταῖον αὐτῶν παραδοξολόγημα, ἤξισαν ὅτι αἰώνιος κόλασις δὲν ὑπάρχει. Δὲν διατάζουσι πρὸς τοῦτοισιν νὰ εἴπωσιν, ὅτι τοιαύτη διδασκαλία οὐδαμῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπάρχει καὶ προσθέτουσι μάλιστα ὅτι οὐδὲ νύεῖς αὐτῆς (Αὐτόθ. σελ. 39 β.) Πλάττουσι δὲ, ὅτι τὸ δόγμα περὶ αἰώνιου κολάσεως ἐφευρέθη ὑπὸ τῆς Παπώσῆς κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἐνεκα ἱεροεξεταστικῶν λόγων καὶ ἵνα πέσῃ τοῦς Ἑθνικοῦς. Καὶ τὸ δόγμα «τῶν αἰώνιων βασάνων» εἶναι λιβέλλος κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐργάτης δὲ αὐτοῦ ὁ Σα-

τανᾶς» (Ρώδεργορδ «Ἡ Κίθ. τοῦ Θεοῦ» § 79.) Τὰ δὲ φανερὰ χωρία (Ματθ. 25, 46, 14, 42 Μαρκ. 9, 43 Λουκᾶ 3, 17) τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὰ ὅποια ἀναφέρουσι ἐρητὸς αἰώνιος κόλασις» διαστρεβλοῦσι προφανῶς. Κόλασιν, λέγουσι, σημαίνει ἀποκοπήν, ἐξαγάνισιν. Καὶ μάλιστα προσθέτουσιν: «ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ἀνεχθῆ ἡ ἀνθρωπίνη καρδία νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὑπάρχει αἰώνια βασάνος; (Μνημ. λόγος Φεβρουάριος 1923 σελ. 39α.) οὐδέποτε ἀπαντῶσιν.

5. Ἀφόρητος ἀλληγορία. Αἱ ἀθωαῖροι ἀλληγορίαι εἶναι συχνόταται, ὅταν θέλωσι νὰ ὀχυρώσωσι τὰ διδάγματα αὐτῶν. Ὅστω λέγουσιν ὅτι ἡ δεκάχορδος κιθάρα κανερώσει τὰς θεμελιώδεις διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ οκτάχορδος σημαίνει ὅτι ἐλλείπουσι δύο σπουδαῖοι χαρακτήρες τοῦ θεοῦ σχεδίου. (Ρώδεργορδ «Ἡ Κίθ. τοῦ Θεοῦ» § 4.) «Ὁ Ἐλιέξερ, ὁ δούλος τοῦ Ἀβραάμ, εἶναι τύπος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατ' αὐτοῦς, (Αὐτόθ. § 456.) Ἐπίσης τὰ ξιζάνια, ἀγριόχορτα, ἀκκῆλαι, τριβόλοι, αἱ ἀσθενεῖαι αἱ καταστρέφουσι τὰ σπαρτὰ, ἔχουσιν καταστραφῶσι συμπερὶ πρὸς τὸ τοῦ Παύλου «δεῖ γὰρ αὐτὸν καταλεῖπειν ἄχρις οὗ ἂν θῆ πάντας τοὺς ἐχθρούς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ». (Α. Κορ. 15, 25—26), Αὐτόθ. § 595) ἕπαρ ἄλλο ἐνεσεῖ.

Ὁ ἀτύριμος τηλέγραφος δι' ἄσχυρίζονται, τὰ ἀερόπλانا, εἰ ἀσπιδόδρομοι, προσελέθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, (Αὐτόθ. § 595,) ὡστὴν ἡ Ἁγία Γραφή νὰ εἶναι πανεπιστήμιον γνώσεων.

Οἱ μάγοι δὲ οἵτινες ἤλθον νὰ προσκυνήσωσι τὸν Χριστὸν ἦσαν μέλη συνομοσίας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπεσταλμένοι τοῦ Σατανᾶ. (Αὐτόθ. § 140—156)

6. Ὅποια ἡ ὑποδοχὴ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν. Ὁμολογοῦσι δὲ καὶ αὐτοὶ εἰ ἴδιοι, ὅτι ἡ διδασκαλία αὐτῶν προκαλεῖ τὴν χλεύην τῶν ἀνθρώπων καὶ θεωρεῖται γελοία εἰς τὸν κόσμον. (Ρώσελ ἡ Χαραυγὴ τῆς Χιλιετηρίδος σελ. 30 καὶ 278.) «Ἐνεκα τῆς φαντατικότητος αὐτῶν, ὡς ἀναφέρουσι, εἰ διδάσκαλοι τῶν καταδικῶνται πολλαχοῦ καὶ φυλακίζονται πολλάκις. (Ρώδεργορδ. «Ἡ Κίθ. τοῦ Θεοῦ» § 435—437.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ὅστε αἱ θεωρίαι τῶν χιλιαστῶν συντελοῦν ἀπ' ἐνός μὲν ἵνα γελοιοποιῆται εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀπίστων ἡ ὄψις τοῦ Χριστοῦ μας ἀπ' ἑτέρου δὲ ἵνα μακαρίνηται ὁ κόσμος τῶν πιστῶν καὶ ἀναπτύσσεται ὁ σκεπτικισμὸς καὶ ἡ ἀμφιβολία. Ἰδοὺ εἰ πρακτικοὶ καρποὶ τῶν χιλιαστῶν! Θεωρητικῶς τὸ σύστημα τῶν Χιλιαστῶν διακρίνει ἀκρῶς ὀρθολογισμὸς, ἀχαλίνωτος ἀλληγορία, καὶ ζωώδης ὀλισμὸς. Πλειστάκις περιπίπτουσι εἰς ἀντιφάσεις καὶ μωρολογίας. Δὲν ἀκλουθεῖν ἐν σύστημα ἄλλὰ τὰ πάντα συμφοροῦν ἀσκόπως καὶ ἀτάκτως ἀποτελοῦντες ἐν ἄλλοις φιλοσοφικῶν συστημάτων ὀνόματι Χριστοῦ ὀρθοκείας. Τοῦτον οὕτως ἐχόντων αὐτοὺς ὄφελον πῶς πρέπει νὰ γερῶμεθα ἀπέναντι τοῖς αὐτοῖς ἐπὶ τῶν οἰκτινῶν μᾶς κατασπάζονται μὲ τὸ εἶλημα τοῦ Ἰουδαίου Μὴ λησμονοῦμεν ὅμως ὅτι μετὰ ἐξαιρετικῆς τῆς Γραφῆς διαστρεβόντες τὸ νόημα τῶν ὅποια ἔχουσι ἀποστήθει καὶ εἶναι ἐπιτήδειοι νὰ μᾶς ἐξαπατήσωσι καὶ περιπλέξωσι. Ὅθεν κατὰ τὴν Γραφήν ἄνθρωπον αἵρετικὸν μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοῦς εἶναι παρῆτος.